

**Кравченко Д.**

*Національний авіаційний університет, Україна*

**Науковий керівник: к.ю.н., доцент Юринець Ю.Л.**

## **ЦЕНТРАЛЬНІ ОРГАНИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ**

Відомо, що будь-яка держава для здійснення своїх завдань і реалізації управлінських функцій створює систему відповідних органів держави, державних підприємств і установ, серед яких тільки органи державної влади наділяються владними повноваженнями та відповідною компетенцією для здійснення управління в державі. Органи державної влади в своїй сукупності утворюють апарат держави, з діяльністю якого тісно пов'язана теорія поділу влад на законодавчу, виконавчу і судову. У нашій державі такий розподіл закріплений ст. 6 Конституції України [1].

Здійснення оперативного і повсякденного державного управління в окремих галузях і секторах народного господарства покладено на центральні органи виконавчої влади. І саме виконавча влада, як на нашу думку виконує найосновніші функції нашої країни [3, с.48].

Центральними органами виконавчої влади є такі органи, які безпосередньо підпорядковані Кабінету Міністрів України. Конституція України відносить до центральних органів виконавчої влади міністерства та інші органи виконавчої влади, до яких належать: державні комітети та інші центральні органи виконавчої влади, статус яких прирівнюється до Державного комітету України (Пенсійний фонд, Головне контрольно-ревізійне управління, Державне казначейство); центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом (Антимонопольний комітет України, Державний комітет телебачення і радіомовлення України, Фонд державного майна України). У разі необхідності відповідно до Конституції України можуть створюватися й інші центральні органи виконавчої влади України зі спеціальним статусом, який визначається Конституцією та законами України [5, с.332].

Указом Президента України «Про систему центральних органів виконавчої влади» від 15 грудня 1999 р. з метою вдосконалення структури органів виконавчої влади й підвищення ефективності державного управління затверджено перелік міністерств державних комітетів та інших центральних органів виконавчої влади. Схему їх організації та взаємодії визначено Указом Президента України від 9 грудня 2010 р. «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади». Указом Президента України затверджено «Загальне положення про міністерство, інший центральний орган державної виконавчої влади України» від 12 березня 1996 р., уточнено загальні правові засади діяльності центральних органів виконавчої влади України в сучасних умовах. У межах своїх повноважень міністерства та інші центральні органи виконавчої влади організують виконання актів законодавства, здійснюють систематичний контроль за їх реалізацією [2].

РФ, имеющее деление на законодательные и подзаконные нормативные акты. Кроме того, в структуру внутреннего законодательства включаются нормативные акты, принятые на уровне местного самоуправления.

Как следует из сказанного, основными внутригосударственными нормативно-правовыми актами в сфере культуры в России являются: Конституция РФ (принята на всенародном референдуме 12.12.1993); Основы законодательства о культуре; ряд федеральных законов, регулирующих важнейшие направления культурной деятельности. Назовем только некоторые.

Гражданский кодекс Российской Федерации (часть четвертая) от 18.12.2006 № 230-ФЗ, устанавливающий правовой режим охраны результатов интеллектуальной деятельности и средств индивидуализации: произведений науки, литературы и искусства, программ для электронных вычислительных машин (программы для ЭВМ), баз данных, исполнений, фонограмм, сообщений в эфир или по кабелю радио- или телепередач, изобретений, полезных моделей, промышленных образцов, селекционных достижений, топологий интегральных микросхем, секретов промышленного производства (ноу-хау), фирменных наименований, товарных знаков и знаков обслуживания, наименований мест происхождения товаров, коммерческих обозначений, т.е. интеллектуальной собственности.

Федеральный закон от 26.05.1996 № 54-ФЗ «О Музейном фонде Российской Федерации и музеях в Российской Федерации», определяющий особенности правового положения Музейного фонда РФ, а также особенности создания и правовое положение музеев.

Федеральный закон от 22.08.1996 № 126-ФЗ «О государственной поддержке кинематографии Российской Федерации», который устанавливает принципы государственной политики в области кинематографии (признание кинематографии областью культуры и искусства, обязательным условием существования которой является развитие творческой, образовательной, производственной, технической, научной и информационной базы; ответственность государства за сохранение и развитие кинематографии; создание населению условий для доступа к произведениям кинематографии).

Федеральный закон от 17.11.1995 № 169-ФЗ «Об архитектурной деятельности в Российской Федерации», регулирующий отношения, возникающие в процессе профессиональной деятельности архитектора по созданию архитектурных объектов в целях обеспечения безопасной, экологической чистой, социально и духовно полноценной, благоприятной среды жизнедеятельности человека и общества.

Федеральный закон от 29.12.1994 № 77-ФЗ «Об обязательном экземпляре документов» определяет политику государства в области формирования обязательного экземпляра документов как ресурсной базы комплектования полного национального библиотечно-информационного фонда документов РФ и развития системы государственной библиографии, предусматривает обеспечение сохранности обязательного экземпляра документов, его общественное использование, устанавливает виды обязательного экземпляра документов, категории их

Пронин А. А., Швидко М.Н.

Екатеринбургская академия современного искусства, Россия

## ФЕДЕРАЛЬНОЕ РОССИЙСКОЕ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВО В СФЕРЕ КУЛЬТУРЫ: ОБЩАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА

Российской экономике жизненно необходим переход к инновационному типу развития. В этих условиях ведущая роль в формировании человеческого капитала отводится сфере культуры. Путь к инновациям лежит через повышение интеллектуального уровня людей, что возможно только в культурной среде, позволяющей осознать цели и ориентиры развития общества.

Государственная политика в сфере культуры направлена на развитие и реализацию культурного и духовного потенциала каждой личности и общества в целом. По мере развития личности растут потребности в ее культурно-творческом самовыражении, освоении накопленных обществом культурных и духовных ценностей. Необходимость в удовлетворении этих потребностей требует адекватного развития сферы культуры в целом и ее отдельных отраслей.

Понятие культуры включает в себя многие стороны духовной сферы жизни людей. Важнейшие направления культурной деятельности определены в ст. 4 Основ законодательства Российской Федерации о культуре (утверждены Верховным Советом РФ 09.10.1992 № 3612-1). В их числе: выявление, изучение, охрана, реставрация и использование памятников истории и культуры; художественная литература, кинематография, сценическое, пластическое, музыкальное искусство, архитектура и дизайн, фотоискусство, другие жанры и виды искусства; художественные народные промыслы и ремесла, народная культура в таких ее проявлениях, как языки, диалекты и говоры, фольклор, обычаи и обряды; самодеятельное (любительское) художественное творчество; музейное дело; книгоиздание и библиотечное дело; архивное дело; эстетическое воспитание, художественное образование; международные культурные обмены; иная деятельность, в результате которой сохраняются, создаются, распространяются и осваиваются культурные ценности.

Важнейшим инструментом государственного и муниципального управления культурой является правовое регулирование как процесс целенаправленного воздействия государства на общественные отношения в этой сфере при помощи специальных юридических средств и методов, которые направлены на их стабилизацию и упорядочивание.

Российское законодательство в сфере культуры можно разделить на международное и внутреннее. Остановимся подробнее на внутреннем законодательстве РФ в сфере культуры. В соответствии с Конституцией РФ оно подразделяется на федеральное законодательство (в свою очередь делящееся на законодательные акты и подзаконные нормативные акты) и законодательство субъектов

Министерства та інші центральні органи виконавчої влади мають такі права: залучати спеціалістів центральних і місцевих органів виконавчої влади, підприємств, установ, організацій (за погодженням з їх керівниками) для розгляду питань, що належать до їх компетенції; представляти Кабінет Міністрів України за його дорученням у міжнародних організаціях і під час укладання міжнародних договорів України; одержувати в установленому законодавством порядку від міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, представницьких органів інформацію, документи, матеріали; скликати в установленому порядку наради з питань, що належать до їх компетенції; притягати до дисциплінарної відповідальності керівників територіальних органів міністерств, підприємств, установ і організацій, що належать до сфери їх управління; самостійно або за участю роботодавців підприємств недержавної форми власності проводити переговори й укласти галузеві угоди з представниками найманих працівників.

У межах своїх повноважень на основі та на виконання актів законодавства центральні органи виконавчої влади видають накази, організовують і контролюють їх виконання. У випадках, передбачених законодавством, рішення міністерства та іншого центрального органу виконавчої влади є обов'язковими до виконання центральними й місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, представницькими органами, підприємствами, установами та організаціями, незалежно від форм власності й громадянства [4, с. 109].

Отже, система управління нашої держави, без такої важливої гілки влади, як виконавча, не змогла, так упорядковано та систематично, керувати країною.

### Література

1. Конституція України: Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К.: Преса України, 1996.
2. Конституційне право України: Хрестоматія: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / Упоряд. В.С. Журавський, Ю.М. Годика – К.: Концерн «Видавничий Дім «Ін Юре», 2004. – 884с.
3. Козлов А.Е. Конституционное право / А.Е. Козлов. – М.: Юристъ, 2003. – 585с.
4. Конституційне право України: Підруч. / О.В. Городецький, М.І. Корнієнко, Є.Я. Кравець та ін. / За ред. В.Ф. Погорілка. – К., 2001. – 382 с.
5. Cole, John et al // The Library of Congress. - W. W. Norton & Company. – 1997 – р.113.